

**R. P. Ildephonsi Peñafiel E' Societate Jesu, Quondam In
Cusquensi Collegio Sacrae Theologiae Primarij
Antecessoris ... Theologia Scholastica Naturalis**

Peñafiel, Alonso

Lugduni, M.DC.LXXIIX.

2. Ex principiis adversariorum refutatur eorum solutio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95892](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95892)

sententia ab essentia realiter fieri absolute dicitur creatura non facta neque producta à Deo.
 43 Quia rem fieri secundum aliquem conceptum ab illa distinctum, potest sine dubio componi cum negatione absoluta productionis, & effectus sui essendo in se Deus: patet in Verbo Dei incarnato (ut supra diximus) quod factum est homo adeoque dependens secundum quod homo est, quod tantum significat humanitatem unitam Verbo dependere hierique à Deo; non autem ipsum Verbum, ac per consequens manet absolute in esse Dei, quia quatenus Verbum est, est independens: ergo similiter licet essentia Petri, v. g. fiat existens, ipsa tamen in se non est facta; nec dependens, quod est summum absurdum; quia alias Petrus aut forma non fieret, nec dependeret à Deo magis quam Verbum divinum; quia Petrus nihil aliud est quam sua essentia positiva actualis; existentia autem est extra essentiam rei, distinctaque ab ipsa essentia à parte rei, ut ipsi contrarii asserunt, ac per consequens talis existentia erit extra Petrum, sicut humanitas est extra Verbum, & ideo asserunt hi auctores nullam creaturam esse suum esse: ergo Petrus non fieret magis in se, quam Verbum factum est: sed factus est existens Petrus, sicut Verbum factum est homo, quod nihil aliud est, quam fieri aliquid prædicatum ab ipso distinctum, non tamen fieri rem in se ipsa; hoc autem est contra illa loca Scripturæ: omnia per ipsum facta sunt.

44 Sequeretur etiam positivam essentiam postulare actionem, & dependentiam actualem à Deo, ut solum ponatur existens, hoc est secundum maxime accidentali illi in vestra sententia; non vero ut absolute ac simpliciter sit ens positivum, & in se, & re ipsa sicut non dependet homo ab actione medici, nisi secundum sanitatem, quod est absolute hominem non dependere à medico, ex eo quod dependeat ab illo in quodam maxime accidentali homini, ita similiter homo non dependebit à Deo absolute: sed solum maxime accidentaliter, quia dependet ab ipso in existentia, quæ accidentalis homini est, ut vos asseritis: sed hoc est summum absurdum, alias creatura nullo modo distingueretur essentialiter à Deo, licet distingueretur existentialiter, & in vestra sententia accidentaliter, quia in vestra sententia existentia per quam solum distinguitur à Deo est accidentalis essentia: cum possit adesse, & abesse ab essentia sine corruptione illius.

45 Sequela sic demonstratur, quia licet alicui rei secundum aliquam rationem accidentalem, & quæ sit extra essentiam illius conveniat aliquod prædicatum; si convenit illi secundum essentiam prædicatum essentiale alterius rei, illæ duæ res non distinguntur essentialiter: sed Petro convenit prædicatum proprium Dei: ergo etiam si illi conveniat secundum existentiam ratio dependentiæ, non distingueretur essentialiter à Deo. Maior meo videri est evidens, quia ex eo quod Petro secundum essentiam, & essentialiter convenit prædicatum essentiale hominis, & proprium illius licet secundum albedinem conveniat illi aliquod accidens, est essentialiter homo eiusdem rationis cum alijs hominibus, & non distinguitur essentialiter ab Æthiope, & licet Verbo divino conveniat secundum modum unionis ad humanitatem ratio dependentiæ, & participati,

quia tamen secundum suam essentiam essentialiter est independens à se & imparticipatum, essentialiter est Deus: ergo si Petro convenit essentialiter secundum essentiam, prædicatum essentialiter, & proprium Dei erit Deus, & si non est idem, erit alius Deus; sicut quia Petro convenit essentialiter prædicatum essentiale proprium hominis, & quia non convenit idem prædicatum, quod convenit Ioanni; est homo distinctus à Ioanne: ergo similiter Petrus erit Deus distinctus à Deo, quod est hæreticum.

Vergetur, quia creatura omnino distinguitur à parte rei à Deo, & sic est vera hæc propositio, quicquid est in creatura non est Deus, unde creatura non solum distinguitur à Deo secundum existentiam: sed etiam præcipue secundum essentiam; unde Petrus non solum existentialiter: sed etiam essentialiter differt à parte rei à Deo, alias Petrus essentialiter esset Deus, & existentialiter esset creatura, quod est ridiculum: ergo tam essentialiter, quam existentialiter non habet constitutum Dei; quod est esse increatum, imparticipatum, independens, & à se, ne sit Deus v. g. Pater æternus est Deus sicut filius, quia habet pro essentia divinitatem (quæ nihil aliud est, quam esse imparticipatum, independens, positivum, & à se) sicut filius: ergo si possibile habet pro essentia esse positivum actuale ab æterno à se independens, & imparticipatum, ac per consequens increatum, habebit pro essentia divinitatem, sicut filius, & Pater æternus, & sic erit essentialiter tam Deus, quam Pater æternus, & filius; sicut Gabriel est tam essentialiter Angelus, aut Spiritus sicut Uriel, aut Michael, quia habet pro essentia entitatem substantialem incorpoream, completam, & perfecte intellectualem, sicut ipsi.

SVBSECTIO XI.

Ex principijs Adversariorum refutatur eorum solutio.

Efficaciter sic labefacto solutione supra datam, quia si standum est principijs contrariorum, Petrus non solum secundum essentiam: sed etiam secundum existentiam, est independens, imparticipatus, increatus & à se: ergo nulla est solutio illa, qua asseritur ideo Petrum non esse Deum, quia licet non dependeat quoad essentiam, dependet tamen quoad existentiam. Probatum antecedit, omne illud quod est possibile sub ea ratione, qua possibile est per vos est independens: sed existentia exercita propterea exercita est possibilis: ergo existentia propterea exercita est independens. Maior est sententia adversariorum, quia possibilitates rerum sunt à se, & independentes. Minor est etiā evidens in illorum principijs, quia omne illud quod non repugnat existere per vos est possibile: sed existentia exercita propterea exercita non repugnat existere: ergo existentia exercita propterea exercita est possibilis. Maior est definitio possibilis, quam nobis opponunt omnes adversarii ad probandam ens possibile esse quid positivum, vel dicant quid possibile in illorum principijs. Minor est luce meridiana clarior, quia si existentia exercita propterea exercita repugnaret, esset impossibilis, quod implicatorem est, est enim ipsissima ratio formalis existendi.

existendi: ergo non repugnat existere: ergo existentia exercita provt exercita est possibilis. Ex quo sequitur secundum principia adversariorum tum quod sit independens à se, & imparticipatum, quod fuerit ab æterno existentia exercita provt exercita, quia omne illud quod est possibile, sub earatione qua est possibile, idem ipsum formalissime secundum adversarios fuit ab æterno: sed existentia exercita, provt exercita est possibilis: ergo existentia exercita, provt exercita eadem formalissime fuit ab æterno, quod est aperta hæresis.

Et si dicas quod licet existentia fuerit ab æterno non tamen provt exercita.

48 Sed contra, vel existentia exercita provt exercita addit aliquid reale supra existentiam, vel nihil addit reale: si nihil addit reale: ergo existentia exercita provt exercita secundum suam realitatem fuit ab æterno, quia existentia fuit ab æterno: sed existentia est existentia exercita provt exercita, quia est eadem formalissima entitas: ergo existentia exercita provt exercita fuit ab æterno.

49 Vel existentia provt exercita addit aliquid reale supra existentiam: sed quicquid addat fuit possibile: ergo fuit ab æterno illud additum reale. Probatur minor, illud quod addit vel est ens reale, vel non est ens reale, non secundum, quia existentia exercita provt exercita est aliquid reale: ergo illud quod addit est ens reale: ergo est possibile. Pater consequentia, illud quod addit non repugnat esse realiter, quia non est impossibile, alias non adderetur, quia quod additur potest addi, & impossibile non potest addi: sed omne illud, quod repugnat esse realiter est possibile: ergo illud quod addit existentia exercita, provt exercita supra existentiam est possibile: ergo illud quod addit existentia exercita provt exercita, supra existentiam fuit ab æterno: sed illud quod addit existentia exercita ut tali, supra existentiam, est ratio formalis exercitæ provt exercita: ergo existentia exercita provt exercita fuit ab æterno independens à se, & imparticipata, quia ab æterno nihil fuit productum, & dependens à Deo, quia quicquid productum est in tempore, est productum, & in tempore fuit dependens secundum illud *Gen. 1* In principio creavit Deus cælum, & terram.

50 Dices existentiam exercitam addere supra existentiam statum actualitatis, qui non fuit ab æterno.

Sed contra, & redit idem argumentum, ille status est ens reale, quia non est aliquid fictitium per intellectum, quia de his fictionibus non loquimur: ergo est possibilis: ergo secundum totum suum esse fuit ab æterno idem ipse formalissime status actualitatis. Pater consequentia, per vos illud ipsum esse formalissime, quod est actu, & est possibile fuit ab æterno: sed ille status formalissime actualis est possibilis: ergo idem esse formalissime illius status fuit ab æterno: ergo res non solum secundum esse essentia, sed etiam secundum esse existentia fuit ab æterno independens à Deo, quod est hæreticum.

Et si dicas quod status ille non est possibilis formaliter, sed actualiter.

51 Sed hæc solutio manifestè est contra tua principia, quia omne non repugnans per te est possibile: sed ille status est non repugnans esse realiter: ergo est possibilis, præcipue quia omne id quod

potest fieri à Deo, est possibile, quia possibile, & potentia Dei se inferunt necessario, ideo enim chymæra non est possibilis, quia non potest fieri à Deo: unde si per impossibile posset fieri, esset sine dubio possibilis: ergo omne quod potest fieri à Deo, est possibile: sed ille status actualis potest fieri à Deo: ergo potest fieri: sed ille status actualis per vos dependet à Deo, & actu fit: ergo potest fieri à Deo, quia si non posset fieri à Deo Deus non posset facere illum, quia posset facere ex parte Dei, & posset fieri ex parte creatura sibi mutuo correspondent: ergo si Deus posset facere illum statum, quia illum statum facit Deus, ille status poterit fieri à Deo, quia actu fit ab illo: ergo ille status non solum est actualis, sed etiam possibilis: sed quidquid est possibile est ab æterno, & quicquid est ab æterno est à se independens, & increatum: ergo status ille actualis est independens, & à se, &c.

Et si dicas quod etiam si sit possibilis ille status, non tamen fuit ab æterno in se: sed in suo connotante, idem dic de essentia actuali, quæ non distinguitur ab existentia, & ab illo statu, ut dicam infra.

Dices quod status ille fuit ab æterno, non actualiter sed in potentia.

52 Sed contra primo, quia redit idem argumentum, cum id per quod constituitur in esse actualis, & per quod distinguitur ab esse in potentia, fuerit ab æterno: sed quoties datur in aliqua duratione id per quod res constituitur in esse actualis, & per quod distinguitur ab esse in potentia, est ipsa res actualiter, & non in potentia tantum: ergo ab æterno res fuit non solum in potentia, sed etiam actualiter, & in esse actuali. Probatur maior, id per quod res est actualis, & per quod distinguitur ab esse in potentia, est ens reale non repugnans, & per consequens possibile: sed omne possibile per vos fuit ab æterno idem ipsum formalissime, quod nunc est actu: ergo illud per quod status ille constituitur in esse actuali, & per quod distinguitur ab esse in potentia, fuit ab æterno formalissime idem ipsum secundum omnem realitatem, quam modo habet. Probatur minor præcipue, ideo Petrus nunc non est in potentia, sed in actu, quia datur id per quod constituitur in esse actualis, & per quod distinguitur ab esse in potentia, & ratio est evidens, quia quoties in aliquo subiecto apto nato habere aliquem effectum formalem datur forma illius effectus formalis, necessario etiam datur talis effectus formalis: sed ab æterno datur id per quod constituitur res in actu, & per quod distinguitur ab esse in potentia, quæ est forma constitutiva effectus formalis actualitatis: ergo vel ab æterno fuit res actualiter, vel non omne illud, quod non repugnat idem ipsum formalissime fuit ab æterno, quod nos intendimus, & adversarij negant.

53 Contra secundo, quia vel quando dicitur quod res fuit in potentia, tum intelligitur quod ab æterno fuit potentia activa potens producere illud esse: sed cum negatione actuali illius esse, sicut modo dicitur, quod existentia exercita Antichristi nunc est in potentia, id est datur potentia in Deo ad producendam illam in tempore, & ex alio capite nunc datur negatio illius existentia exercita: quare absolute dicitur, quod non datur existentia.

existentia, & non potest dici quod datur nisi cum addito illo in potentia, quod est additum alienans, sicut quando dicitur, quod visio beatifica creata est substantia, & Deus in representando non potest dici absolute, quod est substantia, & Deus: sed potius in propositione absoluta est negandum esse Deum & substantiam, & est affirmandum esse accedens creatum, vel quando res dicitur quod fuit in potentia, intenditur quod præcesserit aliqua potentia passiva, receptiva illius rei, ad modum quod dicitur, quod forma materialis quando non est actualiter, est in potentia, hoc est datur potentia passiva in materia prima cum negatione actuali illius forme: sed cum actualitate materiæ primæ: & hoc non, quia hoc est quod probat argumentum manifeste meo videri.

55 Nimirum quod si fuit essentia rei ab æterno, deberet esse necessario existentia exercita provt exercita, & status actualitatis provt talis formalissime: sed hoc implicat, & est hæreticum: ergo essentia rei non fuit actu. Probatur maior, omnia principia, quibus adversarij probant quod fuit ab æterno actualitas essentia, probant etiam fuisse actualitatem existentia, vel nihil probant, quod certius existimo: ergo, &c.

56 Probatur antecedens, applicando præcipua argumenta contraria, ideo per vos datur ab æterno actualitas essentia, quia de illa sunt propositiones æternæ veritatis: sed etiam de actualitate existentia sunt propositiones æternæ veritatis: ergo actualitas existentia exercita fuit ab æterno. Probatur minor, hæc est propositio æternæ veritatis de existentia creaturæ: actualitas existentia exercita provt exercita non repugnat, quia si semel repugnat, semper repugnabit, unde si ab æterno repugnaret, non posset produci in tempore, ut contrarij argumentantur; item hæc etiam sunt propositiones æternæ veritatis, actualitas existentia exercita provt exercita, est ens reale positivum essentialiter. Actualitas existentia exercita provt exercita est ens dependens à Deo: ergo de actualitate existentia exercita provt exercita sunt propositiones æternæ veritatis. Probatur antecedens, illa est propositio æternæ veritatis, in qua prædicatur de subiecto aliquo prædicatum essentialiter: sed in his propositionibus supradictis de existentia exercita provt exercita, prædicantur prædicata essentialia: ergo sunt propositiones æternæ veritatis. Maior est evidens; ideo enim hæc est propositio æternæ veritatis, homo est animal rationale, quia in illa prædicatur de subiecto prædicatum essentialiter. Minor etiam est evidens: ergo de actualitate existentia exercita provt exercita sunt propositiones æternæ veritatis: ergo actualitas existentia exercita provt exercita fuit actualiter ab æterno, quod est hæreticum: ergo ex eo quod de aliqua entitate possint fieri propositiones æternæ veritatis, non sequitur quod fuerit actualiter ab æterno talis entitas.

57 Deinde essentia mea possibilis connotavit ab æterno existentiam exercitam provt exercitam, quia connotavit existentiam quæ in tempore extrahit illam ab statu possibilitatis ad statum actualitatis: sed existentia, quæ extrahit in tempore meam essentiam ab statu possibilitatis est existentia exercita provt exercita: ergo mea essentia possibilis connotabat existentiam exercitam provt exercitam: ergo existentia exercita

provt exercita fuit ab æterno, quia secundum adversarios non potest dari in aliqua duratione connotans sine connotato: sed ab æterno fuit connotans, existentiam exercitam provt exercitam: ergo ab æterno fuit existentia exercita provt exercita, quæ est connotatum illius.

Præterea cognovit Deus ab æterno existentiam meam exercitam provt exercitam: ergo ab æterno fuit existentia mea exercita provt exercita. Antecedens est evidens, quia idem cognovit Deus ab æterno quod cognoscit in tempore, quia nihil Deus cognoscit in tempore, quod non cognoverit ab æterno actu: sed in tempore cognovit Deus existentiam exercitam provt exercitam: ergo ab æterno actu cognovit Deus existentiam exercitam provt exercitam: ergo fuit ab æterno, existentia exercita provt exercita. Patet consequentia eodem tuo argumento, quia ideo fuit ab æterno res, & conceptus obiectivus per te, quia illum cognovit Deus ab æterno: sed etiam cognovit Deus ab æterno existentiam exercitam provt exercitam: ergo ab æterno fuit existentia exercita provt exercita.

Præterea inquiri quare existentia exercita provt exercita non repugnet, & quare repugnet chymaræ: Dices quod non repugnat ex se: ergo ab æterno fuit actualitas existentia exercita provt exercita. Patet consequentia, ideo per te datur ab æterno actualitas essentia, quia essentia ex se non repugnat: sed existentia exercita ex se non repugnat: ergo ab æterno fuit actualitas existentia exercita, quod negas, & est negandum iuxta principia nostræ fidei, in quo tuis principijs contradicis; & si dicas quod existentia exercita non repugnat ratione omnipotentia producentis illam in tempore, & ideo non fuit actualitas illius ab æterno, idem ego dicam de essentia quod non repugnat ratione omnipotentia, & ideo non fuit ab æterno, sed tota incipit esse in tempore, & quicquid tu responderis his argumentis de existentia exercita, respondebo ego tuis argumentis de essentia.

Deinde contra aliquos qui asserunt existentiam, & essentiam actualement non distinguere, & nihilominus asserunt effectum positivum quoad essentiam positivam fuisse ab æterno: probabo manifeste meo videri etiam fuisse ab æterno existentiam, quia essentia actualis per vos non distinguitur ab existentia exercita provt exercita, sed essentia possibilis non distinguitur per vos ab essentia actuali: ergo essentia possibilis non distinguitur ab existentia exercita provt exercita; maiorem, & minorem concedunt adversarij, contra quos modo pugnamus: consequentia est evidens, quia quæ sunt eadem vni tertio finito, & limitato, sunt eadem inter se: sed essentia possibilis, & existentia exercita provt talis, sunt eadem vni tertio finito, & limitato, nempe essentia actuali: ergo sunt eadem inter se realiter: ergo quicquid convenit realiter essentia possibili, convenit realiter existentia actuali exercita provt exercita: sed essentia possibili convenit esse ab æterno esse independentem à Deo, & c. ergo etiam convenit existentia exercita provt exercita esse actualiter ab æterno, & esse independentem à Deo, quod quam sit absurdum ipsi cæci viderint.